

РЕШЕНИЕ

№ 2227

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Румяна М. Найденова Въззивно гражданско дело № 20231100502921 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от Столична община, действаща чрез процесуалния си представител, срещу решение № 14645 от 15.12.2022 г. по гр. дело № 49400/2022 г. на Софийски районен съд, 125 състав.

С цитираното решение е осъдена Столична община да заплати на С. Н. Г. сумата от 10000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания, вследствие на падане на ищцата от подхлъзване на заледена повърхност на тротоара на спирка на автобус 280 в град София, до „Техническия университет“, непосредствено до спирка на градския транспорт, заедно със законната лихва от 09.09.2022г. до плащането, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД обезщетение за забава за период от 19.01.2022 г. до 09.09.2022 г. в размер на 650 лева, и сторените разноски от 1455,90 лева.

Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Моли се решението да бъде отменено, а присъденото обезщетение да бъде намалено, както и да бъдат намалени присъдените разноски в първоинстанционното производство разноски. Претендира се присъждане на сторените във въззивното производство разноски.

В установения от закона срок, въззиваемият С. Н. Г., действащ чрез процесуалния си представител, е депозирал отговор на въззивната жалба. В него се излагат съображения за

неоснователност на въззивната жалба. Моли се решението на районен съд да бъде изцяло потвърдено, като се присъдят сторените пред въззивната инстанция разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбите е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество - неоснователна.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението. При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл.269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правни норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря.

Относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

Исковата претенция намира своето правно основание в разпоредбата на чл. 49 ЗЗД. За нейното уважаване е необходимо да се констатира кумулативната даденост на следните предпоставки: вреди, тези вреди да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 от ЗЗД е възложил работа, вредите да са причинени вследствие противоправно деяние /бездействие/ при или по повод на възложената работа, причинителят да е действал виновно.

От събраните по делото доказателства се установява, че на спирката на автобус № 280 ищцата се подхлъзнала на заледен тротоар и паднала. Според свидетеля А.Д., колежка на ищцата, с която всеки ден пътуват заедно на работа, на мястото, на което паднала ищцата, при слизване от автобуса, няма как да се стъпи на тротоара, когато вали сняг.

С оглед така събраните по делото гласни доказателства се налага извод, че жалбоподателят не е изпълнил задължението си за поддържане на пътищата и тротоарите в съответното състояние.

С решение № 124/18.07.2019г. ВКС IV ГО, по гр. д. № 3057/2018г. съдът приема, че общината отговаря за вреди, причинени на пешеходец поради придвижването му по непочистено от сняг и/или лед улично платно/тротоар.

В цитираното решение ВКС приема, че „съгласно чл. 2, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗОС, вр. с § 7, т. 4 ПЗР ЗМСМА, улиците в рамките на населеното място, които не са част от републиканската пътна мрежа, представляват публична общинска собственост. Общината

е длъжна да управлява предоставената ѝ собственост, в т.ч. улиците в рамките на населеното място, в интерес на населението и с грижата на добър стопанин - чл. 140 КРБ и чл. 11, ал.1 ЗОС. Дължимата грижа в полза на териториалната общност включва както изграждане, ремонт и поддържане на улиците, така и полагане на грижи за чистотата им, в т.ч. снегопочистване и осигуряването на безопасно придвижване на пешеходци и возила.“ Приема се също така, че общината разполага с възможност да възложи на трети лица поддръжката на улиците, като за вреди от действията на изпълнителите на работата обаче отговаря общината, която е възложител на работата, длъжна да управлява имотите общинска собственост с грижата на добър стопанин и да осигурява нормални, безопасни условия на живот на гражданите на територията ѝ.

Ответникът е правен субект, на когото законът в чл.30 ал.4 от Закон за пътищата е възложил изграждането, ремонтът и поддържането на подземните съоръжения, тротоарите, велосипедните алеи, паркингите, пешеходните подлези, осветлението и крайпътното озеленяване по републиканските пътища в границите на урбанизираните територии. Тротоарът е общинска собственост /съобразно пар.7 ал.1 т.4 и т.6 от ПЗР на ЗМСМА/ и неговата поддръжка е било задължение на Столична община. Поддържането е свързано с осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година /така пар.1 т.14 от ДР на ЗП/. Съгласно разпоредбата на чл.47 ал.1 от ППЗП поддържане на пътната инфраструктура включва полагането на системни грижи за осигуряване на целогодишна нормална експлоатация

Според даденото в т.3 от ППВС №4/ 30.10.1975г. разрешение, собственикът на вещта, отговаря по чл.45 ЗЗД, съответно по чл.49 ЗЗД при възможност за обезопасяване на вещта, ако това не е направено, като отговорността по чл.50 ЗЗД е в случаите на невъзможност да се обезопаси вещта, в която хипотеза вредите са причинени от присъщите на вещта свойства.

В настоящия случай, собственик на тротоара е общината, която съгласно чл.11, ал.1 ЗОС, следва да я управлява с грижата на добрия стопанин, като е налице обективна възможност за обезопасяването на улицата и тротоарите.

С оглед на това, че наличието на залебен и непочистен тротоар, както и лошото състояние на тротоарната настилка, явяващи се причина за настъпилия инцидент, е резултат от бездействието на длъжностните лица, на които СО е възложила изпълнението на очертаните по-горе задължения, при наличие на обективна възможност за поддържането ѝ, общината отговаря спрямо увреденото лице на основание чл. 49 ЗЗД.

Неоснователни са оплакванията във въззивната жалба, че съдът не е следвало да кредитира показанията на разпитаната по делото свидетелка. Съдът възприема показанията на свидетелката Ге., въпреки възможната ѝ заинтересованост от изхода на делото, като снаха на ищцата. Съобразно правилото на чл.172 от ГПК съдът преценява показанията на тази свидетелка с оглед на останалите събрани по делото доказателства – медицинска документация и заключение по съдебно медицинска експертиза. Показанията на свидетелката не са в противоречие със заключението на вещното лице. Даденото заключение

потвърждава, че е възможно счупването да се получи по описания в исковата молба начин, който кореспондира с дадените показания. Допустимо е механизмът на увреждането да бъде установен чрез свидетелски показания. След като не са оборени ангажираните от ищцата доказателства и съобразявайки правилата на доказателствената тежест, съдът приема за доказани описаните време, място и механизъм на настъпване на телесната вреда.

Няма основания съдът да не кредитира и показанията на другия свидетел А.Д. относно това, че на ищцата е даден по – малък район, в който да изпълнява своите задължения. Видно от СМЕ и свидетелските показания и към момента движението на ръката е ограничено, поради което неоснователни са възраженията на жалбоподателя в тази връзка.

Горните изводи не се променят от факта дали и за колко време ищцата е провела рехабилитация. Според СМЕ седемдневната рехабилитация по Здравна каса, не е достатъчна за пълно оздравяване на ищцата, както и дори и при проведена такава, това не би довело до подобрение на останалото трайно затруднение на движението на ръката назад към гърба. Нещо повече, свидетелят Г. посочва, че ищцата е правила упражненията, които лекарят ѝ е посочил да прави. Според вещото лице при този тип травми, рехабилитацията, която се изписва, съставлява лечебна физкултура, която може да се прави и вкъщи.

Не е налице противоречие между изготвената от вещото лице СМЕ и дадените от същото в съдебно заседание разяснения. Експертът в съдебно заседание е уточнил, че с оглед възрастта на ищцата, няма изглед ограниченото движение на ръката да се оправи.

Неоснователни са и оплакванията относно размера на определеното от СРС обезщетение. При определяне размера на обезщетението за неимуществените вреди съдът следва да изхожда от критериите за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД, но не като абстрактно понятие, а съобразно конкретните обективни обстоятелства, свързани с поведението на дееца и отражението на деянието върху личността и здравето на пострадалия /ППВС № 4/23.12.1968 г., т.2/. Съгласно практиката на ВКС понятието „неимуществени вреди“ включва всички онези телесни и психически увреждания на пострадалия и претърпените от него болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни емоционални изживявания на лицето, ноторно намиращи не само отражение върху психиката, но и създаващи социален дискомфорт за определен период от време. Съдът следва да съобрази вида, характера и тежестта на полученото увреждане, доказаните неимуществени вреди. При определяне на обезщетението съдът следва да съобрази и икономическите условия към датата на деликта.

При определяне размера на обезщетение правилно СРС е отчетел, че вследствие на инцидента на ищцата е останала трайна, най - вероятно нелечима, според вещото лице, последица. Обсъдил е, че интензивността на болките и страданията е била особено силна през първите 5-6 седмици след инцидента, а съгласно показанията на разпитаната по делото свидетелка Г. до премахването на шината е обслужвала ищцата.

Ето защо, правилно СРС е определил и размера на обезщетението от 10000 лв., който е в съответствие с вида на претърпените вреди.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящия състав с тези на първоинстанционния съд, решението следва да се потвърди.

По разноските:

На въззиваемия на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК следва да се бъдат присъдени сторените във въззивното производство разноски в размер на 1360 лв. за

адвокатско възнаграждение.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 14645 от 15.12.2022 г. по гр. дело № 49400/2022 г. на Софийски районен съд, 125 състав.

ОСЪЖДА Столична община, БУЛСТАТ ****, гр. София, ул.***** да заплати на С. Н. Г. ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. **** 2, ****, вход А, етаж 5, ап. 15, на основание чл. чл. 78, ал. 1 ГПК вр. с чл. 273 ГПК разноси за въззивната инстанция в размер на 1360 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при предпоставките на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____